

[Johan Asmussen.]

junglernes jungle, således at man dog i hvert fald synes, man nogenlunde har en basis for at tage stilling til dette netværk af lovforslag og ændringsforslag.

De oprindelige fem lovforslag fra regeringens side havde jeg lejlighed til at udtale mig om ved første behandling og kan henvise til mine udtalelser dengang. Der var en enkelt bestemmelse, som vi kunne støtte; det var den, der med hensyn til den amtskommunale beskatnings fordeling på sognekommunerne indførte en regel, således at kun en femtedel imod tidligere halvdelen skulle fordeles efter grundværdier og fire femtedele efter indkomst. Det var et skridt i retning af det, der efter vor mening er det rigtige; jeg vil gerne have lov til med et enkelt eksempel at belyse, hvor nødvendigt det er, at man bevæger sig i den retning. Det er et eksempel, der er blevet refereret for mig; det stammer vistnok fra en kommune på Fyn. Det drejer sig om to skatteydere; den ene, der ikke havde fast ejendom, havde en skattepligtig indtægt på 43.000 kr.; den anden, der havde fast ejendom, havde en skattepligtig indtægt på 27.000 kr., og de betalte i samlede skatter nøjagtig det samme. Det var en kommune med en grundskyldpromille på 17. Det viser, at der opstår skævheder, som er så urimelige, at der må være fejl i et sådant system. Derfor kan vi støtte dette forslag.

Derimod var vi afgjort imod det meget væsentlige led i forslagene, nemlig ophævelsen af maksimumspromillen i sognekommunerne. Nu er det blevet sagt ved første behandling af hr. Ove Hansen og ved denne lejlighed i dag af hr. Skytte i, synes jeg, meget højstemte vendinger, at når man ikke ville overlade sognekommunernes kommunalbestyrelser fuld frihed, var det udtryk for manglende tillid.

Jeg synes, det er en noget skæv for ikke at sige en noget hul form for argumentation. Der er jo overhovedet ikke tale om manglende tillid, når det drejer sig om et spørgsmål som det, der foreligger her. Jeg

behøver vist ikke at fastslå, at er der nogen af partierne, der ikke er under mistanke med hensyn til manglende tillid til kommunalbestyrelserne, er det de uafhængige. Men ikke desto mindre finder vi det forkert — og det er jo sagt gang på gang i årenes løb af mit partis ordfører i disse sager — at overlade kommunalbestyrelserne en sådan frihed af én ganske klar grund, nemlig at kommunerne er så uendelig forskellige i deres struktur. Ja, det er uden tvivl sagt gang på gang, og de, der har beskæftiget sig med det, ved det indtil trivialitet, men det er en realitet, som må være så tungtvejende, at der her overhovedet ikke bliver spørgsmål om manglende tillid til kommunalbestyrelserne.

Vi har jo nu fået forelagt en stribe ændringsforslag. Lad mig først kort gøre nogle bemærkninger om de ændringsforslag, der i den 11. eller 12. time er kommet fra det konservative folkeparti, selv om jeg jo forstår, at de tidligere også blev hyldet af venstres repræsentanter; om det endda er venstre, der har paterniteten til dem, er jeg ikke rigtig klar over. Men i hvert fald, det er noget, venstre og de konservative har været fælles om, en række forbedringer i forhold til regeringsforslaget, og jeg kan kun sige, at vi fra mit partis side i allerhøjeste grad beklager, at det fællesskab, som der indtil for, forstår jeg, ganske få dage siden har været, ikke mere er til stede. Vi er enige i de konservatives ændringsforslag; jeg skal ikke gå i enkeltheder med dem, det er der ingen grund til; vi kan stemme for dem.

Hvad angår de af flertallet, forligspartierne, tiltrådte ændringsforslag, er resultatet af dem stort set, at de nugældende regler oprettholdes et år og således, at der, når det år er gået, ikke er nogen klarhed endside sikkerhed for, hvordan forholdene på hele dette område vil være. Det er af hr. H. C. Toft tilstrækkelig klart blevet tilbagevist, at der i det år, som der nu fastlægges regler for, ikke skulle blive tale om forhøjelse af ejendomsskatterne. Der kan næppe være tvivl om, at de aller fleste ejendomsbesid-